

Chuyến Xe Cuối

Người đàn bà đẩy đà ngoắc tay lia lịa. Ông Tư đảo dác dờm chùng dờng xe cộ đông nghẹt, rồi vừa ra dấu vừa nhanh chân đạp xe tấp vô lề đường. Người đàn bà trả giá rẻ cuộc xe đi về phía bãi tha ma nằm trong con hẻm của đường Cách Mạng, từ đường chính quẹo mặt rồi đi chùng hơn trăm thước trong ngõ hẻm thì tới. Ông Tư đang ế khách, miễn cưỡng nhận lời.

Ông dựng thẳng xe, đỡ người đàn bà lên. Vừa quay lại thì từ đâu đó, một bà khác cũng đẩy đà không kém, lon ton chạy tới, đẩy bà kia ngồi xích qua một bên, tía lia:

- Sao bà đi lẹ quá dzậy. Tui theo hồng kịp. Ngồi xích vô chút được hôn? Tui ngồi mấp mé, dám té lấm à.

Chiếc xích lô nặng, xệ xuống mặt đường, chống bánh xe sau. Ông Tư cuống quýt chạy ra sau, đề cái càng xe xuống. Ông bắt măn, la lên:

- Tui không chở nặng được đâu bà ơi! Bà làm ơn kêu xe khác đi.

- Ông muốn đòi thêm tiền thì nói đại đi, chớ có nặng hơn là bao. Tôi sẽ trả thêm tiền cho ông. Đừng lo. Đi đi ... Lẹ lên ...

Ông Tư ngao ngán, đuối mà họ không xuống thì phải ráng đạp xe cho rồi. Ông leo lên yên xe, hít một hơi dài, dồn hết sức lực vào hai tay, gò lưng ấn cái càng xe xuống, lấy lại thăng bằng rồi hai bàn chân cố gắng đạp từng vòng. Chiếc xích lô chậm chạp chuyển bánh... Mỗi vòng đạp là cả một sự cố gắng phi thường... Mỗi vòng đạp là cơn ho húng hắng kéo dài, không cầm được. Ông Tư nhỏ toẹt cục đờm ra đường, những tia máu đỏ tươi, rục lên dưới ánh nắng gay gắt của Sài Gòn. Số tiền kiếm được có đủ để mua thuốc không đây? Cái thân còm cõi của ông lại vướng bệnh lao thì thuốc nào chữa cho hết. Mấy hôm rày ông ho ra máu nhiều lắm, mệt lắm... Ông trách mình đã không cương quyết chối từ hai bà khách.

Con nắng hừng hực, âm ỉ. Mồ hôi nhễ nhại, nhỏ giọt từ trên trán xuống, ông rút cái khăn lem luốc dất nơi cặp quần ra quẹt mặt rồi vắt nó nơi càng xe. Đoạn đường lên dốc càng làm ông điêu đứng, kiệt sức. Hai bà khách rất vô tình, nói cười rôm rả. Ông có nghe, có hiểu họ nói gì đâu vì trong đầu ông còn mãi vướng bận một điệp khúc não nề: "Cố lên! cố lên!"

...

Rồi cũng đến nơi. Ông hỏn hển xuống yên xe, gài thắng, đứng giữ chiếc xe cho thăng bằng và thở dồn một lúc ... Hai bà khách xuống xe, quay lại đưa tiền cho ông, buông câu trách móc:

- Đạp xe yếu xìu vậy ông? Thông thường tôi đi chỉ có 15 phút mà kỳ này gần nửa tiếng mới tới. Trễ giờ hẹn của tui rồi đó, nhưng tui thấy ông ho hoài, tui tội nghiệp nên không trừ tiền đâu. Nè cầm lấy rồi đi mua thuốc uống.

Ông Tư loay hoay cắt mở tiền vào túi quần. Mắt ông hoa lên, đầu ông nặng chình chịch. Ông rúm người vì cơn ho dồn dập, thất ruột gan ... nôn ra tay một vốc máu, rồi thốc tháo khắp nơi. Người ông rũ liệt, mất hết sinh lực, ông choáng váng ... trời đất quay cuồng ... ông ngã vật xuống, bên tai nghe tiếng chân chạy rầm rập, có ai lắc vai ông, tiếng người lao xao: "Ông này thổ huyết nhiều quá! Chắc chết!"... Ông Tư lịm dần ... lịm dần ... và bỗng thấy dễ chịu vô cùng.

Nguyễn P. Thúy, 12/18/2014